

Tält ja toispualt –podcastin jakso 20: Välittämisyaktivismi on kaikkea muuta kuin uhrautumista

AM=Aulikki Mäkinen

LML=Laura Maria Latikka

ML=Maija Lahtinen

- LML - Tervetuloa kuuntelemaan Tält ja toispualt –podcastia! Minun nimeni on Laura Maria Latikka ja olen Maarian kirkkoherra.
- AM - Ja minä olen Aulikki Mäkinen, Turun tuomiorovasti. Meillä on tänään vieraana, minun pitää sanoa, että moniottelija, seurakunnan ja kulttuurin ja politiikan, en minä tiedä minkä kaiken moniottelija sinä olet, tieteen moniottelija, Maija Lahtinen. Tervetuloa!
- ML - Kiitos!
- AM - Ehkä suuri yleisö ei tiedä kuka sinä olet, voisitko sinä vähän kertoa? Koska minä en osaa kertoa. Minusta sinussa on niin monta tulokulmaa, että mistä niistä pitää aloittaa?
- ML - Niin, sellainen roolittaminen on aika vaikeata. Toisaalta minä inhoan sitä, että ihmiset lokeroidaan joihinkin lokeroihin, mutta mitäs kaikenlaista minä teen? Tässä podcastissa minä olen varmaan sen takia vieraana, että minä olen kirkon luottamushenkilö, ja kirkon luottamushenkilö minä olen siksi, että minä olen partiolainen. Mutta sen lisäksi minä teen tietenkin myös töitä, olen lääkealalla laatujohtajana, se on minun päivätyöni. Yritin miettiä millä yhdellä otsikolla voisi kuvata sitä, millä tavalla minä haluan itseäni toteuttaa ja elämäni elää, niin se tiivistyy ehkä sellaiseen kuin ”välittämisyaktivisti”. Eli minä olen sellainen kauhean aktiivinen ihminen, ja jotenkin saan siitä energiaa, että minä teen kaikkia erilaisia asioita.
- LML - Oletko sinä idealisti?
- ML - No, minä olen kauhea realisti mielestäni myöskin, mutta koskaan ei saa menettää toivoa. Tavallaan siinä mielessä minä olen myös idealisti, mutta minulle tosi tärkeätä on tieto ja tiedepohjaisuus. Minä olen pohjakoulutukseltani kemian tohtori, ja se määrittää minua myös aika paljon, minun tapaan olla ja analysoida ja miettiä. Ja minä haluan aika usein perustaa vaikka päätöksenteon tietoon enkä pelkkään mutuun, vaikka toisaalta minä olen sellainen aika vahva tunneihminen, että ihmisetkin ovat minulle erittäin tärkeitä, sen lisäksi, että asiat ovat tärkeitä, ja luontokin on tärkeä.
- AM - Sinä tulet sieltä partiotaustasta, jos aloitetaan vaikka sieltä. Mitä se partio on antanut sinulle? Mikä on sellaista pohjaa siellä partiossa, mitä sinä haluat jotenkin antaa tai ammentaa sitten seuraaviin asioihin? Niin minä olen ymmärtänyt, että se on ollut sinulle se kaiken pohja tässä.
- ML - Joo, minä olen ollut partiossa melkein 40 vuotta eli se määrittää myöskin erittäin vahvasti sitä, millainen ihminen minusta on tullut. Ja minä jotenkin ajattelen, että se partio on sellainen slogan, että ”jätä maailma jälkeesi parempana paikkana kuin olet sen löytänyt”, niin se on jotenkin sellainen minun motto. Aikanaan silloin kun olen ollut nuorempi partiolainen, niin se (partio) on ollut enemmän sellaista suorittamista ja toimeentarttumista ja vastuunkantoa, ehkä vähän hampaat irvessäkin, mutta sitten kun ikää on karttunut, se on

jotenkin jalostunut sen kaltaiseksi, että miten minä voisin antaa sitä kaikkea osaamista ja potentiaalia mitä minussa on niin muualle. Minä kyllä kiitän siitä ihan partiota, että minusta on tullut tämänkaltaisen ihminen. Ja suurin osa minun ystäväistäni ovat partiolaisia, minun sukulaiseni ovat partiolaisia, minun lapseni ovat partiolaisia. Se on minun mielestäni sellainen konteksti, joka tarjoaa vähän niin kuin jokaiselle jotakin, että partiossa sinä voit olla ihan sellainen kuin sinä olet ja siellä sinä pystyt kasvamaan siihen omaan täyteen itseesi, vaikka sinä olisit hyvin erilainenkin ihminen. Minä ajattelen, että minulle partio on ollut hirveän tärkeä, mutta se on ollut hirveän tärkeä myös minun lapsilleni. He ovat löytäneet sieltä paikkansa ja ystävänsä, ja nyt esimerkiksi korona-aikana, kun oli sosiaaliset sulut ja kaikki muut, niin partio oli kyllä ihan pelastus siinä, että sitä toimintaa pystyttiin pitämään yllä ja siellä pitämään niitä sosiaalisia suhteita. Partio on minun sellainen peruskivi ja näköjään muokannut sitä koko minun ajatteluani ja sitä mikä on minun visioini ja missioini tässä maailmassa.

AM - Oletko sinä partiolainen, Laura Maria?

LML - Joo, olen ollut tosi aktiivinen, ja se on myös hirveän iso osa minun kasvuani, minä olen sen kasvatusohjelman käynyt läpi. On siellä paljon muutakin, mutta se oli selkeästi myöskin sitä seurakuntaelämää. Minä en kauhean paljon ollut ikään kuin seurakunnan toiminnassa nuorena, mutta minä olin partiossa. Siihen kuuluivat iltavirret ja lehdessä oli se henkevä kirjoitus lopussa ja iltahartaudet ja tällaiset olivat ja kirkossa käytiin, niin se on myös minun polkuni tavallaan, yksi osa sitä polkuani myös seurakuntaan. Ja kyllä minä sen tunnistan, kun seurakuntavaaleissa Maarian seurakunnan luottamushenkilö sanoi, että kaikki partilaiset eivät uskalla lähteä ehdolle siksi, koska he tekevät mitä he lupaavat ja he ovat aktiivisia ihmisiä ja heillä on monia juttuja, ja he pelkäävät, että he joutuvat olemaan joskus pois kokouksesta. Sitten pitää sanoa, että meillä on varajäsenysteemi täällä seurakunnassa luottamuselimityksessä, että sinne voi tulla, vaikka joutuisi joskus olemaan pois. Hyvin tunnistan sen, että mistä tulee tällainen että aina valmiina ollaan. Mutta en ole aikuisena ollut partiossa enää. Entäs sinä?

AM - Minulla on vähän toisenlainen suhde. Minullakin on siis suhde partioon ja olen antanut lupauksen, mutta minä en ole ollut lapsena partiossa, olen kasvanut maalla ja siellä ei ollut myöskään lippukuntaa. Mutta sitten lukioaikana ja yliopistossa ollessani seurustelin yhden pojan kanssa, joka oli hyvin aktiivinen partiossa. Ja Liedossa joka tapauksessa seurakunta ja partio olivat niin naimisissa keskenään, ja sitten kun minä olin seurakuntanuorissa siellä, niin totta kai se partio oli jotenkin koko ajan siinä läsnä. Tämän poikaystävän kautta minä olin partioleireillä ja kaikissa sitten jotenkin mukana, ja minä tykästyin ihan hirveästi! Minulla tuli sellainen olo, että minä olen jäänyt jostain paitsi. Ja sitten kun minä opiskelin Helsingissä, niin siten minä menin siellä Kalliossa paikallisen seurakunnan nuorisotyöohjaajan luo ja sanoin, että minä haluaisin nyt sitten ruveta pitämään partiota, että saanko minä tulla. Ja sitten minä sain sellaisen sudenpenturyhmän, jota minä vedin varmaan sellaiset pari kolme vuotta, se oli ihan hauskaa. Mutta että minulla on ollut tällainen, vain pikapyrähdyks partioon, mutta minä saan kiinni siitä mitä se antaa. Ajattelen, että se on varmasti ollut monelle tosi hyvä kasvualusta. Sekään ei tietenkään ole kaikkien juttu, mikään ei ole, ei sellaista olekaan, mutta monille se varmaan on. Nyt kun oli partioparaati ja minä katsoin sitä kaikkea joukkoa siellä ja ihmisiä, ja miten se yhdisti sukupolvia myös, isovanhemmista niihin sudenpentuihin siellä, niin ajattelin, että kyllä tällaisella yhteisöllisellä liikkeellä on aika suuri voima.

LML - Se paraati on sellainen, että minäkin olen siis ihan 7-8-vuotiaana oppinut sen, että miten neljän tytön rivissä tehdään se suora käännös, että rivi pysyy suorana, vaikka tulee

kadunkulma, ja tavallaan että mitä sillä tiedolla, taidolla siis varsinaisesti tekee, ei mitään, mutta toisaalta lapset voivat oppia sen ja se oli hienoa oppia! Ja minä osaan rummuttaa sen lippukunnan rummutuksen edelleen, kun sen on joskus sitten oppinut. Tietyllä tavalla voi sanoa, että turhiakin asioita siihen liittyy, mutta tavallaan, mikä tässä nyt on turhaa?

AM - Niin, minun mielestäni kovin monet asiat eivät ole tässä elämässä turhia!

ML - Väitättkö, että ei ole hyödyllistä, että pystyn morsettamaan tässä hetkenä minä hyvänsä tai että osaan kaikki mahdolliset solmut tai kaikki muut? Mutta se on minusta hauska, että tuollaisten pienten, vähän ehkä outojenkin yksityiskohtien, se on se toinen ääripää ja se toinen ääripää on se globaali rauhanliike, joka partio toisaalta myöskin on. Tänä vuonna minä erityisesti iloitsin partioparaatista. Ulkopuolisesta se varmaan näyttää ihan oudolta, että tuollaisissa uniformuissa marssitaan siellä, että onko tässä jotain sotilaallista tai jotain muuta, mutta kun siinä ei ole yhtään! Vaan se on se yhdessätekemisen riemu ja kokemus, että meitä on yli 4000 kaikenikäistä, kaikilla titteleillä, kaikista eri lähtökohdista ja me olemme siellä yhdessä. Se on minusta kyllä aika voimauttava kokemus.

LML - Onhan se, ja onhan se minullekin, kun minä olen tosiaan siellä ollut monet kevät ja suvivirsi aina laulettiin ensimmäisen kerran Tuomiokirkon edessä. Nyt minä olin siinä tilanteessa, että minä olin seurakuntien Toimitalolla, koska oli töitä ja minä en ehtinyt katsomaan (partioparaatia), mutta kun minä kuulin sisälle asti sen suvivirren, voi että tuli lämmin olo! Ja sitten kun minä ikkunasta katsoin, kun marssijat meinät ohi, niin hyvä etten hypynyt siellä. Kyllä se on tosi voimakas tunnemuisto, ja sitten se ilo tarttuu jotenkin, mikä on niissä lapsissa, nuorissa ja aikuisissa, jotka ovat siinä mukana.

AM - Me emme tunne sinua partiosta, tietenkään, mutta me tunnemme sinut seurakunnan luottamuselimistä ja sinä olet aika näkyvä hahmo siellä, monin eri tavoin. Sinä olet näkyvä hahmo ehkä sen takia, että sinä olet aika spontaani ja aika iloinen ja näin. Ja sitten sinä olet näkyvä hahmo, jota minä ihailen siis aivan suunnattomasti, miten valtava kapasiteetti sinulla on rakentaa monista asioista jotkin synteesi. Okei, sinä olet tutkija, se auttaa tietysti siinä, ja miten sinä olet sydämellä mukana joissain asioissa, joita joku voisi pitää aika absurdeina. Me keskustelemme nyt esimerkiksi strategiasta, että pitääkö olla vai eikö pidä, ja sinä vedät sitä prosessia. Minä ajattelin ettei siitä tule mitään, mutta kun sinä rupesti vetämään sitä, ajattelin, että totta kai tästä tulee kun Maija on vetämässä tätä, eihän tästä voi olla tulematta valmista, että jotenkin palapelin palasista. Tässä on nyt sitten se keko ja nyt me rupeamme tekemään tästä palapelistä valmista kuvaa. Ja tämä minusta kuvaa jotenkin sinua, ja se on ollut minusta kauhean hauska. Mutta en minä tiedä, kuvaako se sinua itseäsi?

ML - Minusta tämä kuulostaa hirveän ylistävältä. Minä ajattelen, että minä vain teen sen, minkä minä voin tehdä. Mutta ehkä minä ajattelen, että se mikä minun vahvuuteni on, minä en pelkää hirveän montaa asiaa. Minusta ehkä vaikeat asiat ja ristiriidat ovat kiinnostavia, ja minä jotenkin ajattelen, että ne tuovat näkyväksi haastavimmat kohdat ja ne, mihin pitää tarttua. Se on ehkä yksi minun vahvuuteni mennä päin niitä hankalia asioita ja tulla sieltä ulos ratkaisun kanssa. Mutta kyllä minä tunnistan tuon kokonaiskuvien ymmärtämisen, se on minusta tärkeä asia, että pitää nähdä se kokonaiskuva mitä ollaan tavoittelemassa, ja sitten ymmärtää se, että ihmiset ovat tekemässä sitä. Se, että ihmiset ovat hyvin erilaisia ja ajattelevat hyvin eri tavoin, ihmisille eri asiat ovat tärkeitä, niin sellainen fasilitaattorin rooli on se, jonka minä olen mielestäni se, jonka minä olen yrittänyt opetella tässä viime aikoina. Kerätä se kokonaisuus kasaan sekä asioista että ihmisistä, että siitä tulisi sellainen kokonaisuus, ei kompromissi, eikä mikään sellainen, johon kaikki ovat tyytyväisiä, mutta joku

sellainen, joka on hyvin perusteltu, että tämä on nyt se, minkälaisella kokonaisuudella mennään eteenpäin. Ja sitten minä ajattelen, että yksi minun sellainen piirteeni on lapsenomaisuus, joka on ihan eri asia kuin lapsellisuus, ja siitä minä joudun välillä työelämässä haastetuksi. Että voiko olla kustannustehokas, jos on avoin, aito ja herkkä, ja se on sellainen, jonka minä haluankin haastaa. Okei, minä olen avoin, aito ja herkkä, mutta minä olen silti tosi hyvä johtaja silloin kun sitä tarvitaan. Ja se on ehkä myös yksi minun missioni, että tämän kaltainenkin ihminen voi pärjätä hyvin erilaisissa rooleissa ja saada myös tulosta aikaan, kun on tarve. Se ei ole pehmeyttä vaan se on viisautta.

LML - Se rohkeus oli minullakin tässä ennen kuin ehdit sanomaan. Minä ajattelen kanssa, että olet rohkea, pelkäätköhän sinä mitään, et ainakaan sitä mitä muut ajattelevat sinusta, se näkyy kyllä. Ja ehkä se näkyy tässä, ikävä kyllä seurakuntakontekstissa sillä lailla, että aika paljon pelätään nimenomaan sitä, että mitä toiset ajattelevat ja kuka suuttuu, kuka loukkaantuu, kuka pahoittaa mielensä tai kuka käy aggressiiviseksi, tai siis sellaiseksi yli...alkaa neuvoa ja moittia ja puhutella jos sitä ei jaksa, ja haluaa vaan välttää sen. Ikävä kyllä, eikö näin ole?

AM - Joo, minä ajattelen, että seurakunnissa on paljon pelkoa. Mutta voihan se olla, että yhteisyys on ylipäättään pelkoa, en minä tiedä...Voi tietysti olla, että seurakuntaan hakeutuu tavallista enmmän turvallisuushakuisia tai ihmisiä, joille muutos on epämukavuutta, niin se toisaalta ehkä tekee...Sitten monet asiat ovat aika staattisia, kestää kauan, että saadaan ratkaisuja aikaiseksi.

LML - Niin, ja jos Jumala on nyt iankaikkinen, niin sitä ei muuteta...

AM - Niin, ei ainakaan Varsinais-Suomessa tietenkään, heh, heh! Meillä ei ole mikään kiire, vaikka sitten jossain muualla, mutta ei nyt ainakaan täällä kannata ruveta muuttamaan kauheasti asioita... Etkö sinä koskaan kyllästy, että asiat tapahtuvat niin hirveän hitaasti? Onko se vain meillä, kun me olemme tulleet muualta, meistä tuntuu, että kaikki tapahtuu niin hitaasti.

ML - No, ehkä se on osittain niin, että asiat ovat tapahtuneet vielä hitaammin ennen kuin te olette tulleet tänne, että jonkinlainen kiihdytyskaista on jo löydetty. Ja kun minä näen sen, mitä tavoitellaan, sitten minä yritän vain hyväksyä sen tai valitsen taisteluni niin sanotusti, että ne asiat, joihin minä voin vaikuttaa, (niihin) minä yritän vaikuttaa ja tietyt asiat saavatkin mennä omalla painollaan. Minä olen itse hirveän kärsimätön ihminen ja minä ajattelen aina myös oppia siitä, että joskus ihan oikeasti, ja itse asiassa aika useinkin aika hoitaa. Jotkut asiat päätyvät ratkaisuun ihan omalla painollaan, kun niille antaa aikaa. Mutta minä ajattelen, että mitä minä voin tehdä on tunnistaa ne päätöksentekoprosessit, tunnistaa sen missä valta on, se on minusta kiinnostava asia tässä kirkonkin kontekstissa ja tavallaan se, että vaikuttaa niihin asioihin, joihin pystyy vaikuttamaan, jotta päästään sitten niihin yhteisiin tavoitteisiin. Minä en ole täällä omalla agendalla vaan meidän yhteisellä agendalla. Senkin tunnistaminen on minusta tärkeää. Vaikka minun mielestäni jonkun asian pitäisi tapahtua nyt tai olisi minulle tärkeää, niin onko se tämän yhteisön kannalta tärkeää, sitäkin voi aina pysähtyä miettimään. Sellaiset pienet dialogin hetket ja sellaiset kohtaamiset ovat niin tärkeitä tässä, että ne kannattelevat sitä, että joskus on vähän hidasta ja tylsää ja asiat eivät mene eteenpäin, että toistaiseksi ollaan ainakin plussan puolella, siksi minä näissä hommissa vielä olen.

LML - Hmm. Minä mietin sitä avoin, aitoa ja herkkä. Eivätkös ne olleet ne, mitä sinä sanoit? Se on kyllä vaikeata monessa muussa, en tiedä miksi tulivat mieleen jotkut koulun vanhempainyhdistykset tai vanhempainillat tai tällaiset, tai jotkut tällaiset satunnaisemmat porukat, jotka eivät ole mitenkään kiinteitä, siellä kun tulee joku ajatus, että tässä pitäisi

toimia näin tai minä haluaisin nyt sanoa näin, niin ei ole kuhean helppo olla avoin, aito ja herkkä, kun se on aika pelottava ja jännittävä tilanne. Mutta pystytkö sinä siihen missä vaan?

- ML - Kyllä minä ajattelen, että olen joka paikassa oma itseni ja samanlainen. Ajattelen myöskin, että sellainen syvä itsetuntemus on tosi tärkeitä. Ja sitten sen varassa minä tavallaan uskallan olla avoin, aito ja herkkä, kun minä ajattelen, että tunnen itseni ja tunnen reaktion ja tunnen kykyni. Ja sitten minä ajattelen, että minä pystyn tunnistamaan ne aika hyvin myös toisissa. Ja yksi ominaisuus minussa myös, ajattelen, on kuitenkin empaattisuus ja hyväkäytöksisyys. Vaikka minulla on vahvoja mielipiteitä ja isoja asioita, joita pitää viedä eteenpäin, niin minä yritän tehdä sen muut huomioiden, se tasapainottaa sitä myöskin. Ja kyllä minä väitän, että minä uskallan kaikissa tilanteissa olla sellainen kuin minä olen. Sitten se riippuu niistä muista ihmisistä, miten he siihen reagoivat. Jotkut sietävät sitä, joistain löytää heti sen hengenheimolaisen, että tunnistaa sen samankaltaisen ihmisen ja jotkut eivät pysty sitä ehkä käsittelemään. Mutta sitten toisaalta minä ajattelen, että minä olen jo niin vanha, että saan valita ne ihmiset, joiden kanssa teen asioita. Mieluiten minä teen (asioita) sellaisten ihmisten kanssa, joiden kanssa minä voin olla avoin, aito ja herkkä, ja jotka toivottavasti voivat olla samanlaisia minulle. Sitten voi vain siirtyä vähän muihin juttuihin, jos niitä samankaltaisia ihmisiä ei löydy jostain tietystä paikasta.
- AM - Tämä on kyllä totta, ja minä ajattelen, että ikä auttaa tässä. Ikä auttaa siis siinä, että voi olla itsensä ja silti tulla otetuksi todesta. Ehkä minä en ole avoin, aito ja herkkä, mutta kun minä olen aika tällainen hersyvä, iloinen ihminen, niin kyllä kesti aikansa, että ihmiset tajusivat, että minulla voi olla muutakin annettavaa kuin olla iloinen nuori nainen. Niin se vaan on, mutta se meni kyllä sitten ohi kun täytti 50, heh heh, sen jälkeen ei tarvinnut enää sen asian kanssa painia. Mutta minä ajattelen, että monet joutuvat siis painimaan tällaisten asioiden kanssa yhä vielä, että miten se sinun osaaminen ja pätevyytesi tulee tai miten sinä olet uskottava, vaikka sinä et ole joku standardimalli jostain mitä pitäisi olla. Se on minusta kauhean surullista, mutta siihen liittyy, sitten kun tulee tähän täтивaiheeseen se, että miten tunnistaa niissä nuorissa sen, ettei mene sen ensimmäisen mielikuvan mukaan vaan osaa nostaa sitten sitä ihmisten osaamista sieltä.
- ML - Kyllä minä itse arvostan eniten niitä ihmisiä, jotka ovat aina kohdanneet minut tasa-arvoisesti. Vaikkapa ne vanhemmat herrasmiehet, jotka ovat jo 20 vuotta kohdanneet minua siten, että he ovat kiinnostuneet minusta ja mitä minulla on sanottavaa, niin sydämeni on heidän. Onhan tuo niin totta. Välillä on ärsyttävääv kaivaa se kortti esiin, että noh, minä olen tämä ympäristökemian tohtori, minä olen tämä tuotantotalouden insinööri, minä muuten olen tämä johtaja ja minä olen ollut pörssi-yhtiön johtoryhmässä ja plaa plaa plaa. Asiat, joilla ei ole sinällään mitään merkitystä, mutta vasta sitten kun ne kortit on pelattu, niin aah, voin minä sinua ehkä hetken kuunnella, ja se on ihan tosi raivostuttavaa. Sitten minä aina vaan yritän ajatella sen niin, että jos joku hetken malttaisi kuunnella, he ymmärtäisivät sen, että toi tietää mistä se puhuu ja tietää mitä se haluaa. Ja sitten jos joku ei ymmärrä, hän on ehkä niitä ihmisiä, joiden kohdalta voi jatkaa matkaa.
- LML - Hirveän monessa tilanteessa kuitenkin, jos nyt ei puhuta ihan työteosta tai luottamustoimien hoitamisesta, viranhoidamisesta, ei sillä ole merkitystä mitä tutkintoja on tai mitä työkokemusta on. Papin työssä minä aina vältin sitä kysymistä työstä, ihmiset kertoivat jos kertoivat. Kyllä se minua saattoi kiinnostaa, mutta minä en koskaan halunnut noiden kirkollisten toimitusten yhteydessä tai muussa seurakunnan toiminnassa kysyä, ainakaan heti ensin. Sitten joskus on ollut ihan hyvä, kun on kysynyt, kun on saanut tietää

jotain, missä ihmiset ovat saaneet olla mukana sen osaamisensa kautta, joka on liittynyt siihen ammattiin.

AM - Minä ajattelen, että tällaisessa tavallisessa kohtaamisessa on monta kertaa parempikin ettei tiedä, koska ihmiset ovat kuitenkin vain ihmisiä. Mutta minä tunnistan omasta elämästäni ihan tuon saman, että oli vaihe, jossa oli laitettava kortit pöytään, ja se tuntui tosi absurdilta jotenkin. Ja minä en usko, että sellainen ohittaminen on vieläkään ohi, tietyssä ikäluokassa. Ihan oikeasti siihen on ikä auttanut. Eihän se ole enää samanlainen se, että auttaa virkatittelit ja kaikki tällaiset jossain vaiheessa. Mutta se on minusta niin surullista, että se menee niin. Sen takia minä ajattelen, kun sinä puhut siitä, että kaikesta voi oppia ja kehittyä siinä varrella, niin minä ajattelen, että yksi on todellakin se, että on herkkä sille, että niille tuleville sukupolville, että niille on, jos ei herrasmies, niin sitten kuitenkin rouva, joka näkee ja pystyy nostamaan ja ottamaan tosissaan ja tasa-arvoisena ja on kiinnostunut siitä, mitä heillä on oikeasti sanottavaa, koska sellaiset ihmiset ovat olleet myös minulle ihan hirveän kullanarvoisia. Yksi asia minua vielä kiinnostaa, koska me olemme nyt puhuneet partiosta, me olemme sivunneet vähän sinun työelämäsi ja puhuneet näistä luottamustehtävistä, mutta sitten sinä tulit yhden kerran kokoukseen ja sanoit käyneesi kirjamessuilla ja kerroit, että nyt minä liityin puolueeseen.

LML - Onko näin käynyt?

ML - Itse siassa tarina ei mennyt ihan näin. Kirjamessuilta minä ostin silmien laserleikkauksen, se kertoo minun spontaaniudestani. Minä en ollut harkinnut silmien laserleikkausta, mutta kun kirjamessuilla oli kiva myyjä, niin ostin sen. Mutta tämä puolueeseen liittyminen meni lähes samalla tavalla tai minulle tuli sellainen valtava tarve tehdä jotakin, mikä on koko ajan minussa, mutta sitten minä ajattelin, että jotenkin tällaiset systeemiset ratkaisut ovat sellaisia, joista pitää päästä vaikuttamaan että asiat muuttuu. Ja sitten minä menin ovesta sisään ja tulin ulos sieltä ulos aluevaaliehtokkaana, mikä ei siis ollut mitenkään minun tarkoitukseni. Mutta sitten minä ajattelin, että ehkä minulla on sinnekin jotain annettavaa tämän minun lääkekehitysurani takia, ja ymmärrän paljon myös kaikista asioista, mitä sinne nyt liittyy, uusien asioiden järjestämiseen ja muuhun. Mutta joo, näin tapahtui. Se oli vähän tällainen kokeilu, mutta sitten minä huomasin siinä, että se itsensä esilläpitäminen, se oli helppoa, mutta se ei ollut miellyttävää. Sitten näihin seuraaviin vaaleihin minä valitsin tällaisen taustavaikuttajaroolin, ilmoittaudivin kansanedustajaehdokkaan taustajoukkoihin tekemään saaristomeriohjelmaan, kun minä juuri haluaisin hyödyntää sitä ympäristökemistiyyttäni, haluaisin käyttää sitä vaikuttavalla tavalla ja oikeasti pureutua niihin tosiasioihin enkä vaan mihinkään fiiliksiin. Ja siitä minä löysin tosi inspiroivan roolin, sain pistää kaiken osaamiseni peliin, kirjoittaa Saaristomeri-ohjelmaa, joka on ehkä nyt siellä hallitusneuvottelujen yhtenä taustapaperina ja ajatella sitä, että sillä on vaikuttavuutta. En minä tee mielelläni kaikkia näitä asioita mitä minä teen vaan siksi, että niillä ei olisi mitään merkitystä vaan siksi, että kyllä minä ajattelen, että sieltä se varmaan tulee se tarve tehdä kaikkea, että haluaa tehdä jotakin jolla on merkitystä. Eikä taaskaan merkitystä minulle yksilönä van merkitystä yhteiskunnalle tai maapallolle tai tulevaisuudelle tai kaikille, se on varmaan se, mikä ajaa minua eteenpäin, että pitää tehdä sellaisia asioita, että tämä maailma jäisi, tai ainakin maapallo jäisi parempana paikkana kuin minä tänne tulin. Minä ajattelen, että se voisi olla jokaisen ihmisen ajattelu, että mikä on se minun netto-inputti tähän näin. Ihmisillä on tietenkin erilaisia tilanteita, erilaisia voimavaroja, jokainen omien voimavarojensa mukaan, mutta meissä kaikissa on ihan valtavasti potentiaalia moneen eri asiaan, niin kaiken sen minkä pystyy antamaan, kannattaa antaa, koska kyllä minä ainakin

ajattelen, että se on se, mistä minä myös saan valtavasti. Se ei ole mitään uhrautumista vaan se on nimenomaan sitä, että minä saan siitä, että minä annan niin paljon, että se ajaa minua eteenpäin. Joo, liityin puolueeseen, koska ajattelin, että sitäkin pitää kokeilla, että mitä se vaikuttaminen sitä kautta on, mutta löysin sitten tosiaan itsestäni sen, juuri sen saman tutkija-minäni kautta, että kerää sitä tutkimustietoa ja yrittää saada syötettyä sitä sitten niille ihmisille, jotka sitten jaksavat sitä patsastelua paremmin kuin minä. Minun paikkani on ehkä vähän muualla, juuri tuoda sitä tietoa ja järjestellä sitä ja tehdä siitä sellaisia synteesejä, että niistä on hyötyä.

LML - Lienemme yksimielisiä siitä, että sitä varten me olemme täällä maanpäällä, että maailma olisi tämän jälkeen vähän parempi paikka?

AM - Joo, mutta mistä sinä löydät ajan tähän kaikkeen?

ML - Tuo on minusta kummallinen kysymys. Tai siis minulta kysytään tuota koko ajan, mutta en oikein tiedä...ei minulla ole siihen vastausta. Koska minä teen kaiken kuitenkin ihan kunnolla...en minä oikein tiedä. Kyllä kaikennäköistä ehtii kun haluaa tehdä. Ehkä minä ajattelen, että se johtuu juuri siitä, kun ne kaikki ruokkivat toisiaan ja on se innostus tehdä kaikkia asioita. Sitten voi mennä asiasta toiseen ja ehtii yhdenkin päivän aikana tehdä valtavasti erilaisia asioita. Ja sitten minä olen varmaan aika nopea, sekä ajattelija että kirjoittaja että asioiden koostaja ja muuta. Se tietenkin auttaa, että pystyy hyvin nopeastikin tuottamaan ratkaisuja ja tarjoamaan niitä eteenpäin ja luomaan kokonaiskuvia. Se auttaa kaikissa näissä minun rooleissani, että minä pystyn hyvin nopeasti käsittelemään kaikkia asioita ja tarjoilemaan niitä muille. Ja sitten minä ehdin käyttää sen ajan ihmisten kohtaamiseen ja sen tiedon jakamiseen ja sen varmistamiseen, että asiat menevät eteenpäin.

AM - Laajennetaan mekin reviiriä, Laura Maria! Ruvetaan mekin miettimään mitä me voisimme tehdä. Parannetaan maailmaa!